

Una novel·la negra de rabiosa actualitat

Text > LAURA REIXACH

A la vida hi ha poques coses tan addictives com una novel·la negra ben travada. Ben poques. Si l'autor sap posar un bon cuc a l'ham a les primeres pàgines i atrapar el lector amb el misteri o el crim que cal esclarir, una bona part de la feina ja està feta. I Maribel Torres (Olot, 1968) es nota que, en això, hi té la mà trencada.

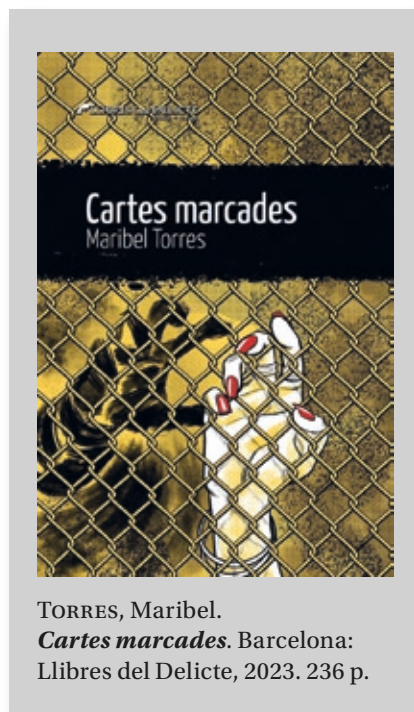
En aquesta intrigant *Cartes marcades*, el cuc és la desaparició de la Marta, una cooperant compromesa d'una ONG que ajuda dones explotades sexualment. Arran de l'encàrrec que en Juli Masó, l'home de la Marta, fa a la detectiva Adriana i el seu ajudant, en Pau, tots dos hauran d'engegar una recerca d'abast internacional que els portarà a enfrontar-se a les seves fòbies i temors més profunds, a banda de capbussar-se també en conceptes tan envitricollats com la justícia o la culpabilitat.

Després d'*El despertar del navegant* i *Aquí mano jo*, Torres torna a posar en dansa aquest duet d'investigadors tossuts i apassionats per la seva tasca. L'Adriana i en Pau. El principal i l'ajudant. Un binomi prototípic del gènere, una fórmula que no falla mai. O és que potser podem pensar en Sherlock Holmes sense que a l'instant no ens vingui al cap el lleial Watson? Sense oblidar que dos parells d'ulls poden ser més

efectius que només un i que, narrativament, aquest recurs permet a Torres desplegar un ventall més ampli de secundaris i de subtrames.

Tot i que a voltes un lector poc atent pot arribar a perdre el fil, Torres aprofita amb traça aquest desdoblament tan propi del gènere. Encesa la metxa, la flama ens consumeix. A la recerca de la solució de l'enigma inicial, l'autora aconsegueix que ens involucrem en aquest univers sòrdid i malèvol que ella desplega amb dinamisme i sense aturador. Paral·lelament a l'avanç de la trama, Torres introdueix detalls de les vides personals de la parella d'investigadors que porten el relat cap a un terreny més proper i quotidià, la qual cosa fa més versemblant tota la història.

Perquè, si un té interès a parlar del temps en què viu, el gènere de crim i misteri és el que hi encaixa de totes passades. I sembla que l'autora té inclinació per la més rabiosa actualitat, ja que per escriure aquesta novel·la s'ha documentat zelosament i amb rigor, i gràcies a aquesta dedicació ha aconseguit dibuixar un retrat ampli i crític de la violència de gènere, aprofundint en particular en aquella que exerceixen les màfies que trafiquen amb dones provinents de l'Europa de l'Est.

TORRES, Maribel.
Cartes marcades. Barcelona:
Llibres del Delicte, 2023. 236 p.

Cartes marcades, una obra negra orquestrada amb enginy al voltant dels dos investigadors, la carismàtica Ariadna i l'introvertit Pau. Sens dubte una parella que, si es consolida, ens farà viure moltes emocions d'infart mentre girem pàgina asseguts, còmodament i segurs, a la butaca.

La mirada de Pere Duran

Text > ESTER SEGUÍ BRUNET

Pere Duran: *Una mirada periodística* segueix la trajectòria professional i personal del banyolí Pere Duran i Serrats (1967), des dels seus inicis, a la segona meitat dels anys vuitanta, fins a l'actualitat. Les fotografies d'aquest reporter gràfic, que al llarg de quatre dècades ha treballat, entre d'altres, per a *La Vanguardia* o *El País*, no només mostren el pas del temps, sinó també l'evolució de la mirada del fotògraf, perquè les diferents imatges s'interrelacionen entre elles. L'autor, a partir de la mirada del Duran adolescent, desplega l'objectiu de la càmera, vinculat a la terra, les tradici-

ons i la gent. I tot això ho desenvolupa a partir de la idea que totes les històries, grans i petites, ens expliquen i defineixen com a comunitat.

D'una banda, la periodista Rosa Gil ens introdueix en el fil conductor de la seva obra fotogràfica, enfocada a retratar la realitat del territori i també la societat de l'època. Així, per exemple, destaca que Duran, el 2014, va guanyar el Premi de Fotoperiodisme dels Premis Carles Rahola de Comunicació Local gràcies a una imatge de Jordi Pujol, sol, a Queralbs, mirant l'infinit després de la confessió de la deixa d'Andorra.

D'altra banda, l'arxiver Josep Grabuleda afirma que «la seva imatge fotoperiodística (la seva fotografia gràfica) és una reproducció del fet (l'esdeveniment) vist sense edulcorants, dura, d'ullada directa i sense embuts». De fet, Duran dispara l'objectiu des del territori que l'ha forjat personalment i professionalment i retrata la realitat d'aquest territori.

El llibre recull la trajectòria de Duran en quatre parts. A la primera part, «Els inicis. L'època inclassificable», apareixen els primers passos del futur reporter gràfic amb imatges de l'aiguat